

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΠΙΟ ΑΤΑΙΡΙΑΣΤΟ ΖΕΥΓΑΡΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Η χαριτωμένη άνεψιά του καρδινάλιου Μαζαρίνου κι' ο ήλιθιος παράφρων και ζευξέκης σύζυγός της).

Α'
ΟΝ Μάρτη του 1661 έτέλεσε τους γάμους της η νεαρά άνεψιά του πανίσχυρου και πάμπλουτου καρδινάλιου Μαζαρίνου, πρωθυπουργού της Γαλλίας, Ορτενσία.

Τόν γάμο αυτό τον είχε θελήσει ο θεός της, ο οποίος την έλάτρευε κι' ο οποίος, νοιώθοντας ότι πλησίαζε ο θάνατός του, ήθελε πριν κλείσει τα μάτια του, να τη δει παντρεμένη.

Έτσι ο γάμος έγινε πολύ βιαστικά. Ο Μαζαρίνος εκάλισε τον ύποψηφο γαμπρό, έναν νέο είκοσι χρόνων, γιού του πλουσιωτάτου στρατηγού ντε λα Μειλεράν και του είπε ότι αν έπαιρνε την άνεψιά του, θα τούδανε τ' όνομά του, τον δουκάτο πύλο του, την περιουσία του, τα πάντα.

Ο νέος, άποσβολωμένος από μια τέτοια ξαφνική τύχη και ξεχνώντας πως είχε αποφασίσει να γίνει καλόγερος, δέχτηκε. Άρον-άρον λοιπόν υπεγράφη το σχετικό συμβόλαιο, έγινε ο γάμος κι' ύστερα από τρεις μέρες, ο καρδινάλιος πέθανε. «Επί τέλους ψόφρησε» εΐπαν μόλις τόμισαν οι άδελφοί και η άδελφές του, τους οποίους ο Μαζαρίνος, από υπερβολική λατρεία προς την άνεψιά του, είχε άποκληρώσει.

Και οι νεόπαντροι; Αυτοί δεν καταριόντουσαν βέβαια, αλλά και δεν μπορούσαν να εύλογούν τη μνήμη του καρδινάλιου. Γιατί ποτέ στον κόσμο δεν ένιωθikan άνθρωποι τόσο άταιριαστοι. Ο σύζυγος, ο Αρμάνδος-Κάρολος, δούξ ντε Μαζαρέν ντε λα Μιλεράν και ντε Ματέν, δεν ήταν ούτε συμπληθηκός, ούτε χαριτωμένος, ούτε έξυπνος. Είχε ένα κεφάλι προβατίνης, κοντό και σουβλερό, στόμα σαν ρύγχος ζώου, χοντρή μύτη, μάτια άνέκραστα και ύφος κουτό. Η σύζυγός του άπεναντίας ήταν ζωηρή, έξυπνη, τσακίνα. Ήταν μια χαριτωμένη μελαχρονή, με μάτια γελαστά και εύρωχά και με μαύρα μαλλιά, έπιτόλιση, άδιάφορη για όλα, διαρκώς έτοιμη για παιχνίδια. Και παντρεμένη ακόμα, εξακολούθησε να ελνε η ίδια θεοτρελή παιδούλα που έρχοινε άπ' τα παράθυρα του παλατιού του θεού της χρυσά λουδοβίκεια στους δρόμους, για να διασκεδάσει βλέποντας τα χαμίνια να τσακίζονται για να τα μαζέψουν!

Με τέτοιο διάβολο είχε μιλέξει ο παρ' όλίγον καλόγερος, ο άντρας της!

Όστόσο, τα πρώτα τέσσερα χρόνια του γάμου τον έζησαν καλά. Αποχτήσαν τέσσερα παιδιά, μολονότι η νεαρή γυναίκα ήταν μόλις είκοσι χρόνων και ο σύζυγος είκοσιεφτά. Σιγά-σιγά όμως ο χαρακτηρισμός του συζύγου άρχισε να άποκαλύπτεται. Αρμισμένος δεν ήταν έν τάξει διανοητικός. Έκανε έξωφρενικούς λογαριασμούς στους ανθρώπους που δούλευαν σ'α κτήματα του, όριζε πως έπρεπε να φέρονται οι γιατροί που πήγαιναν να περιποιηθούν τους άσθενείς και πως έπρεπε οι άσθενείς να παίρνουν τα φάρμακα, άταγόμενες στις γυναίκες ν' άρμίζουν τις άγγελίδες και να ύφαινον στον άργαλειό, λέγοντας ότι... ή κίνησι των ποδιών τους, την ώρα της δουλειάς, μπορούσε να τους φέρει, ο θεός έφέρει, τί άμαρτωλές ιδέες κι' επιθυμίες!...

Στό σπίτι του μέσα έκανε άκόμη πιο έξωφρενικά πράγματα. Αταγόμενες στις παραμάνες να βυζαίνουν τα παιδιά του την Παρασκευή, γιατί ή μέρα αυτή ήταν μέρα νηστείας και προσευχής!

Σιγχαρόως, ο άνεκδιήγητος αυτός σύζυγος άνεκοίνωσε μια μέρα στη γυναίκα του ότι οι ούρανοί του έστειλαν μυστηριώδη μηνύματα, ότι μπορούσε να προλέγει το μέλλον, να τιμωρή έν όνόματι του Θεού και να ένεργη έν όνόματι των άγγέλων! Τη νύχτα πάλι την ξυπνούσε, άναβε το κερί και την παρακαλούσε να κυττάξει κάτω από το κρεβάτι, για να ληή μήπως ήταν κοιμμένος εκεί... κανένας διάβολος!

Τό πιο χειρότερο όμως ήταν ότι ο παράφρων αυτός είχε άρξήσει να σκορπά την περιουσία του, τόσο τη δική του, όσο και της γυναίκας του, γιατί, όπως έλεγε, τα χρήματα αυτά είχαν άποκτηθεί με άλαχα μέσα και με τη συνέργεια του Σατανά! Πούλησε λοιπόν τους τίτλους και τα προνόμιά του, γιατί τα θεωρούσε πράγματα μάταια κι' άπαιδώνια

για την εξασφάλισή της αιώνας ζωής. Μοίραζε επίσης δεξιά κι' άριστερά τα χρήματά του σε διάφορα πρόσωπα, σε φιλανθρωπικά ιδρύματα και σε μοναστήρια. Έδωσε άκόμη τεράστια ποσά στον άμαξηλάτη του και στον ιδιαίτερό του θαλαμηπόλο. Τα ποσά που σκόρπησε έτσι άπερίσκεπτα, έφτασαν τα πέντε εκατομμύρια φράγκα, εκείνης της εποχής! Μαζύ με τους τίτλους και τα χρήματά του μοίραζε ο Αρμάνδος και τα έπιπλά του. Από τόν Μαζαρίνο μονάχα είχε κληρονομήσει έπιπλά αξίας 2 περίπου εκατομμυρίων φράγκων. Κι' όμως, ύστερα από λίγα χρόνια, δεν τούμεναν παρά όλίγα έπιπλά, αξίας μόλις 200 χιλιάδων φράγκων!

Οι συγγενείς του, φυσικά, του έκαναν παρατηρήσεις και του ελπαν πως ήταν τρέλλα να σκορπίζει έτσι τα χρήματά του. Αλλά ο Αρμάνδος-Κάρολος άποκρίθηκε ήπια ότι ή πολύ μεγάλη περιουσία ελνε... σαν τα πολύ αιματώδη σώματα που πρέπει να ελαττώνονται με τον αμα τους με άραμμάξεις. Παρέβαλε επίσης τον εαυτό του με τόν φρόνιμο πλοίαρχο που ριχνει στη θάλασσα ένα μέρος του φορτίου του πλοίου, για να σώσει τό όλόιστο.

Όλες αυτές ή τρέλλες του συζύγου της άρχισαν ν' άνησυχούν και να έκνευρίζουν στο τέλος και την σύζυγό του την Ορτενσία.

Στην άρχη δεν είχε άποσοχή σ' ό,τι την έπαινε γύρω της, έπειδή ήταν φανερά άδιάφορη και κείνη είχε άλλες άσχολίες. Περνούσε δηλαδή τις μέρες της παίζοντας άκρίβρα στην κμαίρα της, ή διάφορα παιχνίδια με τις καμαριέρες της. Τό άπόγευμα έκανε περιπάτους κι' έπισκεψείς, και τό βράδυ πήγαινε στο θέατρο, άπ' όπου γύριζε πάντοτε άργά, χωρίς να δίνει πεντάγρα τασαστή για τα δυσμενή σχόλια που μπορούσε να προκάλεσει έτσι.

Έντομεταξύν όμως ο Αρμάνδος έγινε ζηλιάρης. Της έκανε κάθε μέρα σχεδόν σκληρές και φασαρίες και διαμαρτυρώταν έντόνωξ για τη διαγωγή της. Σιγά-σιγά μάλιστα έδωξε και τους ύπηρέτες που έβρισκε ότι είχαν μεγάλη οικειότητα με τη γυναίκα του, την όποια έμάλωνε διαρκώς γιατί... δεν προσεγγίζονταν άρκητή ώρα. Έβαλε άκόμη και την κατωσκόπευαν. Κι' όταν κανένας κήρυξ πήγαινε και την έπισκεπτόταν δού φορέζε στη σειρά, την τρίτη διάταξη και τόν έδωγαν. Όταν ζητούσε ή γυναίκα του τό άμιάξ της για να βγη έξω, δεν έπέτρεπε να ζεύουν τα άλογα. Στο τέλος, της απαγόρευσε να δέχεται ζέκους και να κάνη έπισκέψεις.

— Οι συγγενείς μας μάζ φτάνουν, της είπε.

Οι αυτά έξενεύριζαν τρομερά την Ορτενσία. Φερνόταν πειά στον άντρα της ψυχρά, περιφρονητικά. Μά κι' εκείνος, μολονότι την άγαπούσε τρελλά, μετέβαλε έντελώς τη διαγωγή του άπεναντί της. Της κοκομούσε, της φερνόταν άσχημα. Κι' ή Ορτενσία τό άπέδωκε τα ίσα, και με τό παραπάνω μάλιστα. Τού ελπε κατάμουτρα ότι ήταν ένας φευτελεύλαθς. Ένας σκληρός, ένας έκδικητικός, ένας μακιακός, ένας ήλιθιος!

Τα πράγματα έξετραχύνθησαν έτσι πολύ. Ός που επενέβη τέλος ή οικογένεια του Αρμάνδου και τόν έβασε υπό απαγόρευση ως απαταλό. Τότε ο Αρμάνδος, πνόντας μέσα κατά της γυναίκας του, την πήρε μαζί του σ' ένα ταξείδι του στη Βορρετάνη. Τό ταξείδι αυτό τό έπιχείρησε μέσα στην καρδιά του χειμώνα. Και μολονότι ή Ορτενσία ήταν άφορωτή και οι γιατροί της είχαν άταγορεύσει να ταξιδεύη, την πήρε μαζί του δια της βίας.

Παρότινε μάλιστα έπίτηδες τό ταξείδι του και όταν έφτασαν στη Βορρετάνη, άρρησε τη δύστηνη γυναίκα έξη όλόκληρους μήνες σ' ένα έλεινό χωριό, κλεισμένη όλομόναχη μέσα σ' ένα φριχτό σπίτι.

Όταν γύρισαν, τέλος, στο Παρίσι, ξανάρχισαν, χειρότεροι από πριν, οι κανγάδες. Τό μέγαρο όπου κατοκούσαν, συγκοινοούσε μ' ένα διαμέρισμα όπου έμενε ο άδελφός της Ορτενσίας, ο δούξ του Νεβέ, ένας νέος 27 χρόνων, τόν όποιο ή άδελφή του άγαπούσε πολύ και ο όποιος έπαιρνε τό μέρος της κατά του συζύγου της. Ο Αρμάνδος ελπε τότε κι' έκλεισαν την πόρτα που ένωνε την κατοικία του με τό διαμέρισμα του κουνιάδου του. Ύστερα έήρησε από την πρώτη κμαριέρα της γυναίκας του να του δείξη, έτσι για περιέργεια, τα κομμάτια της Ορτενσίας. Κι' όταν έκίνηη του τάδωκε, τα πήρε και τέκρησε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΞ : Τό β' και τελευταίο μέρος.

"Έθελε, πριν κλείσει τα μάτια του, να την δει παντρεμένη."